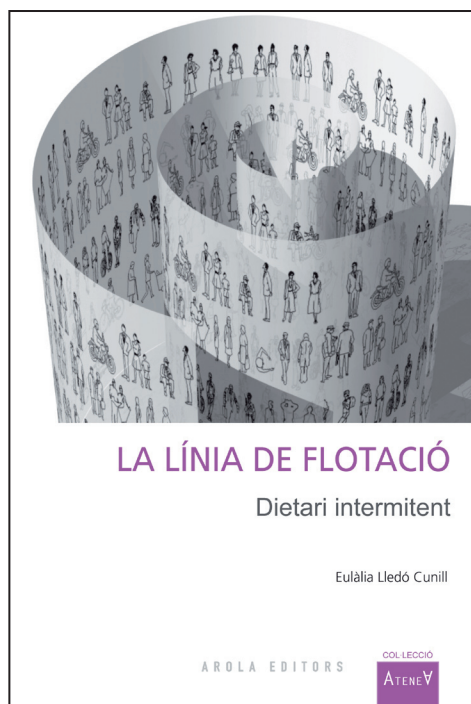

LA LÍNIA DE FLOTACIÓ

Dietari intermitent

EULÀLIA LLEDÓ CUNILL

ATENEVA, 6

Format: 16 x 24

200 pàgines

Idioma: català

ISBN: 978-84-92408-79-5

Preu: 22 €

AUTORA

Eulàlia Lledó Cunill és una dona bàsicament curiosa: li agrada observar tot el que té a mà, potser per això dos llibres seus de crítica literària es diuen respectivament *Dona finestrera* i *Dona balconera*.

Com que gairebé tot li crida l'atenció, quan es dedica a l'anàlisi del discurs no discrimina gaire entre uns discursos i altres: el de la premsa, el dels esports, el del dret, el de l'escola..., així com el de les denominacions de les professions.

També té una flaca pels diccionaris. Considera que mai no ha llegit microrelats més sintètics que algun dels exemples trobats al Fabra: «Ella s'adossà a un arbre»; fa anys que el va llegir, però encara li volta pel cap. Tampoc no és capaç d'entendre com podien quedar soles les dones d'aquest altre, si, en efecte, com diu, estaven juntes: «Les he deixades totes soles». Sobre diccionaris, ha publicat entre d'altres llibres, *L'espai de les dones als diccionaris: silencis i presències* i *De mujeres y diccionarios. Evolución de lo femenino en la 22ª edición del DRAE*, lectures que confirmen la seva insaciable tafaneria. El llibret que triaria per mostrar el que pensa i sent sobre la llengua és, però, *De llengua, diferència i context*.

Les dones de la seva família li han estat unes mestres en l'afició de contar de viva veu, i, com que, a més de llenguaferrida, és lletraferrida, ho escriu. Una de les conseqüències és aquest llibre, el primer que fa sense que ni l'anàlisi del discurs ni la crítica literària li siguin coartada, li facin de crosses. També l'ha escrit perquè la memòria es teixeix amb fils d'oblit.

OBRA

Aquesta obra aplega cinquanta-un moments viscuts per l'autora entre la primavera del 2002 i el desembre del 2008 que la menaren a reflexionar sobre el que veia i sentia davant la situació, el fet, l'espectacle, en què es trobava en cada moment.

La sinceritat i fins i tot la intimitat nua que traspuen arriben a la lectora, al lector, com un testimoni viu de fets majorment quotidians que sovint no provoquen cap mena de pensament en altres persones, però sobre els quals la sensibilitat de l'autora, sempre amatent a tot el que l'envolta, s'alegra o es revolta.

La prosa d'Eulàlia Lledó, precisa i incisiva, i també poètica en alguns passatges, ens fa adonar que adesiara passem de puntetes per la vida, sense temps per a contemplar-la i avaluar-la. L'autora no cau en aquest parany i ens en fa confidents, ens ajuda a veure les situacions, quotidianes o no, amb unes ulleres d'un altre color, molt més viu.

Els excursos que intercala en alguns relats —compostos a tota amplada, però destacats amb un cos de lletra més petit— són reflexions dins de reflexions, les quals ajuden a entendre una mica més com pensa i ens ofereixen, de més a més, pinzellades del que l'autora esperaria de la vida.